

νομῶσιν ἐχθροὶ καὶ ἀλλόθιοι. Ὁ φιλάργυρος ἐκ εἶδε ἀλήθειαν, ἐποθεῖ φη-
 μῶν, δὲν ψυφᾷ τιμῶν, δὲν ἡξιδρεὶ ἀγάπῃν, ἀλλὰ φιλεῖ τὸν χρυσὸν ὑπὲρ τὸν
 Χρυσόν, ἡγοῦν ἀγαπᾷ τὸν πλεον περισσότερον, παρὰ τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι
 παρᾶγμα χειρότερον ἅπεδῶ, ἅτε εἰς τὸν ἄδῳ ἀπὸ τὸν φιλάργυρον. Οἱ ἄλλοι ἁ-
 μαρτωλοὶ αὐτῷ καὶ ἄλλοι λόγους εἶναι ἀχρεῖοι καὶ ἐπιζημίιοι, καὶ εἰς τὸν πλεσίον εἶ-
 ναι ἀφελίμοι, ἀμὴν ὁ φιλάργυρος εἶναι κακὸς εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὴν λόγους. Ἀπὸ
 ὅλους εἶναι πτωχότερος, ἅτε τὴν λείπῃσιν ὅλα τὰ παρᾶγματα, ὅσα ἔχει, ἔσῃ
 δὲν ἔχει. Ἐκείνο, ὅπως ἔχει, δὲν πόρριζει, ἀλλὰ εἶναι δῆλος καὶ σκληρὸς τε.
 Τῆς πονίας λίπαν ὀλίγα παρᾶγματα, ἀμὴν τὸν φιλάργυρον δὲν τὸν χορταίνει ὁ-
 λος ὁ Κόσμος. Καθῶς ὁ ἄδης δὲν χορταίνει ποτὲ, ὑποδεχόμενος τὸς ψυχὰς
 τῶν ἀνθρώπων, ἔτω καὶ ὁ φιλάργυρος εἰς τὰ χρήματα. Ἐξυπνος κρατεῖ τὸ χρυ-
 σίον εἰς τὰς χεῖρας τε. Χρυσίον ψιλαφᾷ, χρυσίον στοχάζεται, ἔμελεται κατὰ
 τὴν καὶ ἄνοιαν. Κοιμώμενος δὲ, τὸ αὐτὸ φαντάζεται καὶ ὀνειρῶνται εἰς τὸν ὕπνον
 τε. Ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπολαμβάνει καὶ εἰς τὸν Κόσμον τῶν παραμικρῶν
 ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσιν. Ὁ δὲ φιλάργυρος, ἅτε ἐδῶ, ἅτε εἰς τὸν ἄλλον. Τὰ ἴδια
 τέκνα τῶν ἐπιποθεῖσιν τὸν θάνατον, καὶ νὰ λάβῃ τὸ παρᾶγμα τε. Ἀνάξιος εἶναι
 τῶν Οὐρανῶν ἔσῃ τῆς γῆς ὁ φιλάργυρος, καὶ ὁρεῖται νὰ ἀποθανῇ κρεμασμένος εἰς
 τὸν αἶρα, ὅπως εἶναι ἡ οἰκία τῶν ἀκαθάρτων πνιδμάτων, ὡς τὸν ποροδίτῳ Ἰεδαν,
 ὅπως καὶ τὴν φιλαργυρίαν αὐτῷ ἐπέλησε τὸν αἰτίμητον. Ὅταν δὲν ἐπιθυμᾷς,
 ἀνθρώπε, ἐπιγεια παρᾶγματα, ἔχει ἡ καρδιά σου γαλιῶν καὶ εἰρῶν ἀνέκα-
 ζον. Ποθεῖν δὲ ταῦτα, εἶσαι ὑποκείμενος εἰς φόβον καὶ πόνον, καὶ ἐπιθυμᾷς
 ἐκείνο, ὅπως δὲν ἔχεις, καὶ ὅταν τὸ ἀποκτήτης φοβᾷται, μήπως καὶ χάσῃ το. Ἡ
 βραχύτης τῆς ζωῆς ἐλέγχει τὰς ἀπάτης ἐπιθυμίας μας. Εἰς μάτῳ συνάγεις
 πλεον, φιλάργυρε, ὅτι δὲν δύνεται, νὰ σε δώσῃ τινὰ παραμυθίαν τῶ σῶμα-
 τος. Μόνον καίεσαι εἰς τὸν τὸν Κόσμον εἰς τὴν πικρίαν τῆς ἐπιθυμίας σου, καὶ
 αὐτεῖον ἀφύεις τὰ παρᾶγματὰς παντέρημα, ἔσῃ ἀπέρχεσαι εἰς τὸν ἄχαρον ἄδῳ,
 ὅπως μέλλεις νὰ φλογίζεσαι αἰωνίως εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ποῖον ὄφελος
 γὰρ λαμβάνεις, παλαίπωρε, ἀπὸ τὸν θυσαυρὸν αὐτὸν, ὅπως συνάγεις μὲ τὸσον
 κόπον καὶ μέριμναν; Ἐνθυμίσῃς τὰ πλεσίς ἐκείνου, ὅπως ἔχαίρετο, πῶς ἐκάρπι-
 σεν ἡ χώρα τε, καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν. Ἀναπαύσῃς ψυχίμῃ, ἔσῃ, πίνε, ὅτε
 ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ καὶ πολλὰς χρόνους. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Ὁ ἄγνωστος.
 Αὐτῷ τὴν νύκτα πέρνει τὴν ψυχίμῃ. Καὶ τί νὰ γονῇ τὸ παρᾶγμα σου; τίς νὰ
 τὸ πάρῃ; τί ὄφελος λαμβάνεις ἀπὸ ἐκείνου, παλαίπωρε; αὐτῷ τὴν παραβο-
 λῶν ἔσῃ περὶ πάντα, νὰ ἐνθυμῶνται οἱ πλεῖστοι, ὅτι τῆς νυκτὸς ἡ ἐνθυμῆτις εἶ-
 ναι κατὰ τῆς φιλαργυρίας θεραπεία καὶ φάρμακον. Ἐν ἀπολίῃ καταφρονᾷς τὴν
 πρὸς σῶμα, ἐὰν ἐνθυμᾷσαι τὸν θάνατον, ὅτι τότε μὲ πολλῶν θλίψιν βιαίως
 χαίρῃς ἀπὸ αὐτῶν ὅλα, ὅπως μὲ τσαύτῳ ἀδικίαν ἀπόκτης. Καὶ τινὰ βοή-
 θειαν δύνεται τότε νὰ σε δώσῃ ὁ πλεῖστος, ὅπως σε ἀφίει εἰς τὸν τάφον γυμνόν,
 ἀπελπισμένον καὶ βραμεισμένον, νὰ σε φάγῃ οἱ σκώληκες, ἔσῃ οἱ κληρονόμοι
 νὰ